

KIRJE SAKSAN KOMMUNISTEILLE

Arvoisat toverit!

Aikomuksenani oli kirjoittaa seikkaperäinen artikkeli ja esittää siinä mielipiteeni Kommunistisen Internationalen III kongressin opetuksista. Valitettavasti en ole tähän saakka voinut sairauteni vuoksi ryhtyä mainittuun työhön. Puolueenne, „Saksan yhdistyneen kommunistisen puolueen” (V. K. P. D.)¹¹⁰, edustajakokous on määrätty elokuun 22 päiväksi, ja se pakottaa minua kiirehtimään tämän kirjeen kirjoittamista ja minun täytyy saada se valmiiksi muutamassa tunnissa, jotta ehtisin lähettää sen ajoissa Saksaan.

Sikäli kuin voin päätellä, Saksan kommunistisen puolueen tila on erittäin vakava. Se on ymmärrettävää.

Ensiksikin ja pääasiallisesti, Saksan kansainvälinen asema kärjisti vuoden 1918 lopulta lähtien erittäin nopeasti ja jyrkästi sisäistä vallankumouskriisiä sysäten proletariaatin etujoukkoa viipymättömään vannottoon. Samanaikaisesti sekä saksalainen että koko kansainvälinen porvaristo, joka oli mainiosti aseistautunut ja järjestynyt, „Venäjän kokemuksen” opettamaa, hyökkäsi Saksan vallankumouksellista proletariaattia vastaan äärimmäisen vihan vimalla. Porvaristo ja sen sankarit, Noske ja kumpp., sen suoranaiset lakeijat, Scheidemannit j.n.e., sen välilliset ja taitavat (ja siksi porvaristolle erittäin arvokkaat) apurit, halpamaisesta selkärangattomuudestaan, horjunnastaan, pedanttisuudestaan ja poroporvarillisuudestaan tunnetut „II^{1/2} Internationalen” ritarit ovat surmanneet ja kiduttaneet kuoliaaksi kymmeniä tuhansia Saksan parhaimmista, vallankumouksellista työväkeä. Aseistautu-

nut porvaristo asetteli ansoja aseettomille työläisille, murhasi heitä joukoittain, murhasi heidän johtajiaan, pyydystäen väijytyksestä järjestelmällisesti yhden toisensa jälkeen ja käyttäen siinä erinomaisesti hyväkseen molempien erivivahteisten sosialidemokraattien, scheidemannilaisten sekä kautskyalaisten vastavallankumouksellista ulvontaa. Saksan työväellä ei ollut kriisin puhkeamisen hetkellä todella vallankumouksellista puoluetta, koska kahtiajakautumisessa oli myöhästytty ja koska puoluetta painoi kirottu perinteellinen „yhtenäisyys” pääoman lahjottavan (Scheidemannit, Legienit, Davidit ja kumpp.) ja selkärangattoman (Kautskyt, Hilferdingit ja kumpp.) lakeijajoukkion kanssa. Jokaisessa rehellisessä ja tietoisessa työläisessä, joka oli pitänyt v. 1912 Baselin manifestia täytenä totena eikä „II” ja „II¹/₂” kategorian heittiöiden muodollisena „julistuksena”, heräsi ennen näkemättömän kiihkeä viha Saksan vanhan sosialidemokratian opportunistia kohtaan ja tuo viha, joka on sorrettujen ja riistettyjen joukkojen parhaimmiston jaloimpia, arvokkaimpia tunteita, sokaisi ihmisiä, esti heitä harkitsemasta kylmäverisesti ja luomasta omaa oikeaa strategiaa vastapainoksi aseistautuneiden, järjestyneiden, „Venäjän kokemuksen” opettamien, Ranskan, Englannin ja Amerikan tukemien Ententen kapitalistien oivalliselle strategialle, tuo viha sysäsi ennaikaisiin kapinoihin.

Kaiken tämän vuoksi Saksan vallankumouksellisen työväenliikkeen kehitys on vuoden 1918 lopulta lähtien ollut erittäin vaikeaa ja tuskallista. Mutta se on edennyt ja etenee järkähtämättä. Kiistaton tosiasia on, että Saksan työväenjoukot, työtätekevien ja riistettyjen todellinen enemmistö, niin vanhoihin, menshevistisiin (t.s. porvaristoa palveleviin) ammattiliittoihin kuuluvat kuin myös kokonaan tai melkein kokonaan järjestymättömät työläisjoukot, vasemmistolaistuvat vähitellen. Ei saa menettää kylmäverisyyttä ja mielenmalttia; on järjestelmällisesti korjattava entisiä virheitä; pyrittävä johdonmukaisesti valloittamaan työväenjoukkojen enemmistö niin ammattiliitoissa kuin niiden ulkopuolellakin; rakennettava kärsivällisesti lujaa ja viisasta kommunistista puoluetta, joka pystyy toden teolla johtamaan joukkoja kaikissa ja kaikenlaisissa tapahtumien käänteissä; luotava oma strategia, joka olisi „valistuneimman” (yleensä vuosisatojen kokemuksen ja varsinkin

„Venäjän kokemuksen” valistaman) eturivin porvariston parhaan kansainvälisen strategian tasolla — nämä ovat tehtäviä, joita Saksan proletariaatin pitää suorittaa, joita se suorittaa ja jotka takaavat sille voiton.

Toisaalta Saksan kommunistisen puolueen vaikeaa tilaa raskauttaa tällä hetkellä vielä se, että puolueesta erkanivat kehnot kommunistit vasemmalta („Saksan kommunistinen työväenpuolue”, K. A. P. D.) sekä oikealta (Paul Levi ja hänen aikauslehtiriepunsa „Meidän tiemme” eli „Neuvosto”).

Me olemme antaneet „vasemmistolaisille” eli „koo-aa-peeläisille” aina Kommunistisen Internationalen II kongressista lähtien riittävästi varoituksia kansainvälisellä näyttämöllä. Siihen saakka, kunnes ainakin johtavissa maissa muovautuu tarpeeksi lujia, kokeneita ja vaikutusvaltaisia kommunistisia puolueita, meidän on pakko sietää kansainvälisissä kongresseissamme puolianarkististen ainesten mukanaoloa, ja se on tiettyssä mielessä hyödyllistäkin. Hyödyllistä sikäli, että nuo ainekset ovat kokemattomille kommunisteille havainnollisena „pelottavana esimerkkinä” ja myös sikäli, mikäli nuo ainekset vielä kykenevät itse oppimaan. Anarkismi jakaantuu kaikkialla maailmassa — eikä eilispäivästä, vaan vuosien 1914—1918 imperialistisen sodan puhkeamisesta lähtien — kahteen virtaukseen: neuvostoja puoltavaan ja neuvostovastaiseen, proletariaatin diktatuurin kannalla olevaan ja sitä vastustavaan. Tuon anarkismin hajoamisprosessin pitää saada kehittyä ja kypsyä. Länsi-Euroopassa ei ole juuri ollenkaan ihmisiä, jotka olisivat olleet mukana vähänkin merkittävässä vallankumouksissa; suurten vallankumousten kokemus on siellä unohdettu melkein tyyten, ja siirtyminen halusta olla vallankumouksellinen sekä vallankumousta koskevista puheista (sekä päätöslauselmista) todelliseen vallankumoustoimintaan on erittäin vaikeaa, hidasta ja tuskallista.

On kuitenkin selvää, että puolianarkistisia aineksia voidaan ja pitää sietää vain kohtuuden rajoissa. Saksassa olemme sietäneet heitä kovin kauan. Kommunistisen Internationalen III kongressi esitti heille uhkavaatimuksen ja asetti tarkan määräajan. Kun he ovat nyt itse lähteneet Kommunistisesta Internationalesta, niin sitä parempi. Ensiksikään meidän ei tarvitse vaivautua erottamaan heitä.

Toiseksi, kaikille horjuville työläisille, kaikille niille, jotka kallistuvat anarkismiin vanhan sosialidemokratian oppor-
tunismia kohtaan tuntemansa vihan vaikutuksesta, on nyt osoitettu erikoisen yksityiskohtaisesti ja erikoisen havain-
nollisesti, todistettu tosiasioilla, että Kommunistinen Inter-
nationale oli kärsivällinen, että se ei suinkaan ajanut anar-
kisteja pois viipymättä ja ehdottomasti, vaan kuunteli heitä
huomaavaisesti ja auttoi heitä oppimaan.

Nyt on koo-aa-peeläisiin kiinnitettävä vähemmän huo-
miota. Väittelemällä heidän kanssaan me vain mainostam-
me heitä. He ovat hyvin epäviisaita; olisi väärin ottaa heitä
vakavasti; ei kannata suuttua heihin. Heillä ei ole vaikutus-
valtaa joukkojen keskuudessa eikä tule olemaankaan,
ellemme itse tee virheitä. Antakaamme tuon pikkuvirtauk-
sen kuolla luonnollisella kuolemalla; työläiset pääsevät itse
selville sen virheellisyydestä. Ryhtykäämme entistä perin-
pohjaisemmin propagoimaan ja soveltamaan käytäntöön
Kommunistisen Internationalen III kongressin organisato-
risia ja taktillisia päätöksiä ja mainostakaamme vähemmän
koo-aa-peeläisiä polemiikillamme. Liikkeen kasvaessa
vasemmistolaisuuden lastentauti lievenee ja menee ohi.

Aivan samoin me autamme nyt suotta Paul Leviä, teem-
me suotta hänelle mainosta polemisoidmalla hänen kans-
saan. Vain sitä hän haluaakin, että väittelisimme hänen
kanssaan. Kommunistisen Internationalen III kongressin
jälkeen pitää unohtaa hänet ja kiinnittää koko huomio ja
kaikki voimat rauhanomaiseen (ilman toraa, ilman pole-
miikkia, muistelematta eilisiä kahakoita), asialliseen ja
rakentavaan työhön III kongressimme päätösten hengessä.
Tätä III kongressin yhteistä ja yksimielistä päätöstä vas-
taan rikkoo mielestäni melkoisesti tov. K. Radekin artik-
keli: „III maailmankongressi maaliskuun joukkoliikkeestä
ja tuleva taktiikka” (julkaistu Saksan yhdistyneen kommu-
nistisen puolueen pää-äänenkannattajassa „Punaisessa
Lipussa” vuoden 1921 heinäkuun 14. ja 15. p:n n:oissa).
Tuo artikkeli, jonka eräs puolalainen kommunistitoveri
lähetti minulle, on aivan tarpeettomasti — ja suoranaisesti
vahingoksi asialle — suunnattu ei vain Paul Leviä vastaan
(se ei vielä merkitsisi mitään), vaan myös Clara Zetkiniä
vastaan. Clara Zetkin itse solmi Moskovassa III kongressin
aikana Saksan yhdistyneen kommunistisen puolueen KK:n
(„Zentrale”) kanssa „rauhansopimuksen” yksimielisestä

ja ryhmäkuntaisuudesta vapaasta työstä! Ja tuon sopimuksen me kaikki hyväksyimme. Sopimattomassa polemiikki-innossaan tov. K. Radek päätyi suoranaiseen valheeseen väittäessään, että Zetkin muka olisi sanonut „lykkäävänsä” (verlegt) „puolueen kaiken esiintymisen” (jede allgemeine Aktion der Partei) „siihen päivään, jolloin suuret massat nousevat” (auf den Tag, wo die grossen Massen aufstehen werden). On selvää, että K. Radek tekee näin menetellessään Paul Leville palveluksen, jota parempaa Levi ei voi toivoakaan. Juuri sitä Paul Levi toivookin, että väittelyt jatkuisivat loppumattomiin, että väittelyihin osallistuisi enemmän väkeä, että Zetkiniä yritettäisiin vieroittaa puolueesta rikkomalla polemiikilla sitä „rauhansopimusta”, jonka tämä itse solmi ja jonka hyväksyi koko Kommunistinen Internationale. Tov. K. Radek antoi artikkelillaan mainion näytteen siitä, miten Paul Leviä autetaan „vasemmalta”.

Tässä minun on selitettävä saksalaisille tovereille, miksi puolustin Paul Leviä III kongressissa niin pitkään. Ensinnäkin siksi, että tutustuin Leviin Radekin kautta Sveitsissä v. 1915 tai 1916. Levi oli jo silloin bolshevikki. Minä taas en voi olla suhtautumatta jossakin määrin epäluuloisesti niihin, jotka ovat siirtyneet bolshevismiin kannalle *vastan jälkeen*, kun bolshevismi voitti Venäjällä ja saavutti useita voittoja kansainvälisellä arenalla. Mutta tämä syy on tietenkin verraten vähämerkityksinen, sillä tunnen sentään Leviä henkilökohtaisesti hyvin vähän. Verrattomasti tärkeämpi oli toinen syy, nimittäin se, että Levi oli monissa kohdin *itse asiassa oikeassa* arvostellessaan vuoden 1921 maaliskuun joukkoliikettä Saksassa (ei tietenkään siinä, että tuo liike olisi ollut „mellakointia”; se Paul Levin väite on pötyä).

Tosin Levi teki kaiken mahdollisen ja paljon mahdollistakin heikentääkseen ja pilatakseen kritiikkinsä, tehdäkseen asian *ytimen* ymmärtämisen vaikeaksi itselleen ja muille esittämällä koko joukon pikkuseikkoja, joissa hän on ilmeisen väärässä. Levi antoi kritiikilleen sallimattoman ja vahingollisen muodon. Hän saarnasi toisille varovaista ja harkittua strategiaa, mutta käyttäytyi itse tyhmemmin kuin pikku poika ryhtyessään otteluun niin ennenaikaisesti, niin valmistumattomana, niin tyhmästi ja niin mielettömästi, että hävisi varmasti „ottelun” (ja pilasi tai vaikeutti omaa

työtään moniksi vuosiksi), vaikka tuo „ottelu” olisi voitu ja olisi pitänyt voittaa. Levi käyttäytyi kuin „intelligentti anarkisti” (ellen erehdy, se on saksaksi Edelanarchist), sen sijaan että olisi käyttäytynyt kuin proletarisen Kommunistisen Internationalen järjestynyt jäsen. Levi rikkoi kuria.

Noilla lukuisilla uskomattoman tyhmillä virheillä Levi vaikeutti huomion keskittämistä itse asiaan. Itse asia, t.s. niiden lukuisien virheiden arviointi ja korjaaminen, joita Saksan yhdistynyt kommunistinen puolue teki vuoden 1921 maaliskuun joukkoliikkeen aikana, on ollut ja on erittäin tärkeää. Jotta nuo virheet (jotka ovat eräiden mielestä marxilaisen taktiikan helmiä), voitaisiin selvittää ja korjata, *piti* pysyä Kommunistisen Internationalen III kongressin aikana *oikealla* sivustalla. Muuten Kommunistisen Internationalen *linja* olisi ollut *väärä*.

Puolustin ja minun oli puolustettava Leviä, koska näin edessäni sellaisia hänen vastustajiaan, jotka vain kirkuivat „menshevismistä” ja „keskustalaisuudesta” haluamatta nähdä maaliskuun joukkoliikkeen virheitä ja niiden selvittämisen sekä korjaamisen välttämättömyyttä. Tuollaiset henkilöt tekivät vallankumouksellisesta marxilaisuudesta irvikuvan, muuttivat taistelun „keskustalaisuutta” vastaan koomilliseksi urheiluksi. Tuollaiset henkilöt uhkasivat tuottaa mitä suurinta vahinkoa koko asialle, sillä „kukaan maailmassa ei pysty saattamaan vallankumouksellisia marxilaisia huonoon valoon, elleivät nämä tee sitä itse”.

Sanoin tuollaisille ihmisille: otaksukaamme, että Levistä on tullut menshevikki. Tunnen häntä henkilökohtaisesti vähän enkä rupea inttämään vastaan, jos se todistetaan minulle. Mutta sitä ei ole vielä todistettu. Toistaiseksi on todistettu vain se, että hän *on menettänyt harkintakykynsä*. On lapsellisen typerää julistaa ihminen menshevikiksi vain sen takia. Kokoneiden ja vaikutusvaltaisten puoluejohtajien kasvattaminen on pitkäkallinen ja vaikea tehtävä. Mutta ilman sitä proletariaatin diktatuuri, proletariaatin „tahdon yhtenäisyys” jää fraasiksi. Meillä Venäjällä johtajaryhmän kasvattaminen kesti 15 vuotta (1903—1917), 15 vuotta taistelua menshevismiiä vastaan, 15 vuotta tsarismin vainoa, 15 vuotta, joiden joukossa olivat ensimmäisen (1905) vallankumouksen, suuren ja mahtavan vallankumouksen vuodet. Ja sittenkin meillä on ollut sellaisia valitettavia tapauksia, että aivan erinomaiset toveritkin ovat

„menettäneet harkintakykynsä”. Jos länsieurooppalaiset toverit kuvittelevat olevansa turvattuja moisilta „valitettavilta tapauksilta”, se on sitä lajia penikkamaisuutta, jota vastaan pitää taistella.

Levi oli erotettava kurin rikkomisen vuoksi. Taktiikan määrittelyn *perustana* piti olla vuoden 1921 maaliskuun joukkoliikkeen virheiden seikkaperäinen selvittely ja korjaaminen. Jos Levi haluaa sen *jälkeen* käyttäytyä entiseen tapaan, niin hän todistaa sillä erottamisensa oikeaksi, silloin tulee entistä tehokkaammin ja entistä vakuuttavammin todistetuksi horjuville tai epäröiville työläisille, että III kongressin päätös Paul Leviin nähden on täysin oikea.

Ja mitä varovammin minä suhtauduin kongressissa Levin virheiden arviointiin, sitä suuremmalla varmuudella voin nyt sanoa, että Levi kiiruhti näyttämään todeksi pahimmatkin otaksumat. Edessäni on hänen aikakauslehtisensä „Meidän tiemme” kuudes numero (15. VII. 1921). Lehtisen alkusivuilla olevasta toimituksen julkilausumasta näkyy, että Paul Levi tuntee III kongressin päätökset. Entä hänen vastauksensa niihin? Menshevistisiä puheita „suuresta pannasta” (grosser Bann), „kanonisesta oikeudesta” (kanonisches Recht), siitä että hän aikoo „pohtia” noita päätöksiä „täysin vapaasti” (in vollständiger Freiheit). Voiko enää olla täydellisempää vapautta, kun henkilö on vapautettu puolueen jäsenen ja Kominternin jäsenen nimestä! Ja puolueen jäsenet tulevat nähkääs kirjoittamaan hänellä, Levillä, anonyymeina!

Ensin — salavehkeilyä puoluetta vastaan, hyökkäilyä nurkan takaa, puolueen työn vahingoittamista.

Sitten — kongressin päätösten asiallista käsittelyä.

Tämä on oivallista.

Mutta täten Levi lyö itsensä lopullisesti.

Paul Levi haluaa pitkittää tappelua.

Tuon halun tyydyttäminen olisi mitä suurin strateginen virhe. Neuvoisin saksalaisia tovereita: kieltäkää polemiikki Levin ja hänen aikakauslehtisensä kanssa puolueen päivälehtien palstoilla. Ei pidä mainostaa häntä. Ei pidä sallia hänen kääntää taistelevan puolueen huomiota tärkeästä vähäpätöiseen. Äärimmäisen tarpeen vaatiessa voidaan polemisoida viikko- ja kuukausijulkaisuissa tai kirjasissa antamatta, mikäli mahdollista, koo-aa-peeläisille ja Paul Leville sitä nautintoa, mitä he kokevat mainittaessa heitä

nimeltä, vaan puhuen yksinkertaisesti „eräistä vähemmän älykkäistä kriitikoista, jotka haluavat välttämättä pitää itseään kommunisteina”.

Minulle on kerrottu, että laajennetun Keskuskomitean (Ausschuss) viimeisessä istunnossa yksinpä vasemmistolaisen Frieslandinkin oli pakko esiintyä jyrkästi Maslowia vastaan, joka näyttelee vasemmistolaista ja haluaa urheilla „keskustalaisia jahtaamalla”. Tuon Maslowin käytöksen epäviisaus (lievästi sanoen) on tuntunut täällä Moskovasakin. Totisesti, Saksan puolueen pitäisi lähettää pariksi vuodeksi Neuvosto-Venäjäälle tuo Maslow ja pari kolme hänen kannattajaansa ja työkumppaniaan, jotka eivät ilmeisesti halua noudattaa „rauhansopimusta” ja intoilevat liikaa. Me keksisimme heille hyödyllistä tehtävää. Me kasvattaisimme heidät. Siitä olisi sekä kansainväliselle että Saksan liikkeelle ilmeistä hyötyä.

Saksan kommunistien täytyy mihin hintaan tahansa lopettaa sisäinen tappelu, karsia pois tappeluhaluiset ainekset kummaltakin puolelta, unohtaa Paul Levi sekä koo-aa-peeläiset ja käydä käsiksi tosityöhön.

Työtä on paljon.

Kommunistisen Internationalen III kongressin taktillinen päätöslauselma ja organisatorinen päätöslauselma merkitsevät mielestäni liikkeelle aimo askelta eteenpäin. On jännitettävä kaikki voimat, jotta molemmat päätöslauselmat saataisiin toteutetuksi käytännössä. Se on vaikeaa. Mutta se voidaan ja täytyy tehdä.

Kommunistien oli ensin julistettava periaatteensa koko maailmalle. Se tehtiin I kongressissa. Se oli ensimmäinen askel.

Toinen askel oli Kommunistisen Internationalen organisatorinen muodostaminen ja siihen hyväksymisen ehtojen määrittely, ehtojen, jotka merkitsevät asiallista eroamista keskustalaisista, työväenliikkeen riveissä toimivista suoranaisista ja välillisistä porvariston asiamiehistä. Se tehtiin II kongressissa.

III kongressissa piti aloittaa asiallinen, positiivinen työ, määritellä konkreettisesti, ottaen huomioon jo aloitetun kommunistisen taistelun antamat kokemukset, *miten*

nimenomaan pitää jatkaa työtä sekä taktillisessa että organisatorisessa suhteessa. Tämän kolmannen askeleen olemme ottaneet. Meillä on kommunistien armeija kaikkialla maailmassa. Sitä ei ole vielä kunnollisesti koulutettu, se on huonosti organisoitu. Asiallemme tuotettaisiin suurta vahinkoa, jos unohdettaisiin tämä totuus tai pelättäisiin tunnustaa sitä. Tuo armeija pitää kouluttaa käytännöllisesti, tarkkaillen erittäin harkitusti ja ankarasti omaa toimintaamme, tutkien oman liikkeemme kokemusta, se pitää järjestää kunnollisesti, kokeilla sitä kaikenlaisissa manöövereissa, erilaisissa taisteluissa, sekä hyökkäyksessä että perääntymisessä. Ilman tätä pitkää ja vaikeaa koulutusta ei voida voittaa.

Kansainvälisen kommunistisen liikkeen tilassa kesällä 1921 on ollut oleellista se, että eräät Kommunistisen Internationalen parhaimmat ja vaikutusvaltaisimmat osat eivät ole käsittäneet tuota tehtävää täysin oikein, *ovat hivenen verran liioitelleet* „taistelua keskustalaisuutta vastaan”, *ylittäneet hivenen verran* sen rajan, jonka toisella puolella tuo taistelu muuttuu urheiluksi, sen rajan, jonka toisella puolella alkaa vallankumouksellisen marxilaisuuden kompromettointi.

Tämä oli oleellisinta III kongressissa.

Liioittelu oli vähäistä. Mutta se oli suunnattoman vaarallista. Sitä vastaan oli vaikea taistella, sillä nämä liioittelijat ovat todella parasta, uskollisinta ainesta, joita ilman tuskin olisi Kommunistista Internationaleakaan. Tuo liioittelu ilmeni aivan selvästi taktiikkaa koskevissa korjaus ehdotuksissa, jotka on julkaistu „Moskova”¹¹¹ lehdessä saksan, ranskan ja englannin kielillä saksalaisen, itävaltalaisen ja italialaisen valtuuskunnan allekirjoittamina, ja se ilmeni sitäkin selvemmin, kun korjausehdotukset oli tehty päätöslauselmaluonnoksen lopulliseen (pitkän ja kaikinpuolisen valmistelutyön tuloksena syntyneeseen) sanamuotoon. Noiden korjausehdotusten hylkääminen merkitsi Kommunistisen Internationalen linjan *oikaisemista*, voittoa liioittelun vaarasta.

Liioittelu taasen, ellei sitä olisi korjattu, olisi vienyt Kommunistisen Internationalen aivan varmasti turmioon. Sillä „kukaan maailmassa ei pysty saattamaan vallankumouksellisia marxilaisia huonoon valoon, elleivät nämä tee sitä itse”. Kukaan maailmassa ei voi estää kommunisteja

saavuttamasta voittoa II ja II¹/₂ Internationalesta (se taas merkitsee XX vuosisadan Länsi-Euroopan ja Amerikan oloissa, ensimmäisen imperialistisen sodan jälkeen, voittoa porvaristosta), *elleivät* kommunistit itse estä sitä.

Ja liioittelu, vaikkapa vähäinenkin, merkitsee voiton estämistä.

Keskustalaisvastaisen taistelun liioittelu merkitsee keskustalaisuuden *pelastamista*, sitä, että *lujitetaan* sen asemaa, sen vaikutusvaltaa työläisten keskuudessa.

Me opimme käymään kansainvälisessä mitassa voitokasta taistelua keskustalaisuutta vastaan II ja III kongressin välisenä aikana. Se on todistettu teoin. Tätä taistelua tulemme jatkamaan (Serratin puolueen ja Levin erottaminen) loppuun asti.

Mutta *emme vielä* ole oppineet taistelemaan kansainvälisessä mitassa keskustalaisvastaisen taistelun virheellistä liioittelua vastaan. Tämän vikamme olemme kuitenkin tajunneet, kuten III kongressin kulku ja tulokset osoittavat. Ja nimenomaan siksi, että olemme tajunneet vikamme, *me vapaudumme siitä*.

Ja silloin meistä tulee voittamattomia, sillä Länsi-Euroopan ja Amerikan porvaristo *ei kykene* säilyttämään valtaansa, ellei se saa tukea proletariaatin keskuudesta (II ja II¹/₂ Internationalen porvarillisilta asiamiehiltä).

Tärkeintä ja oleellisinta III kongressin päätöksissä on entistä huolellisempi, entistä perusteellisempi valmistautuminen uusiin yhä ratkaisevampiin taisteluihin, sekä puolustus- että hyökkäystaisteluihin.

„...Kommunismista tulee Italiassa joukkovoima, jos Italian kommunistinen puolue taistellen jatkuvasti ja horjumatta serratilaista opportunistista politiikkaa vastaan kykenee samalla luomaan yhteydet proletariaatin joukkoihin ammattiliitoissa, lakoissa, taisteluissa vastavallankumouksellisia fasistijärjestöjä vastaan, jos se kykenee yhdistämään työväenluokan kaikkien järjestöjen toiminnan ja muuttamaan työväenluokan omasyntyiset joukkoesiintymiset huolellisesti valmistelluiksi taisteluiksi...”

„...Saksan yhdistynyt kommunistinen puolue voi sitä menestyksellisemmin järjestää joukkoesiintymisiä, mitä taitavammin se sopeuttaa tulevaisuudessa taistelutunnuksensa vallitsevan tilanteen mukaan, mitä huolellisemmin se tutkii kutakin tilannetta, antaa joukkoesiintymisille mahdollisimman yhtenäisen ja kurinalaisen luonteen...”

Tällaiset ovat III kongressin taktiikkaa koskevan päätöslauselman oleelliset kohdat.

Proletariaatin enemmistön valloittaminen puolellemme on „päätehtävämme” (taktiikkaa koskevan päätöslauselman 3. pykälän otsikko).

Me emme tietenkään käsitä enemmistön valloittamista puolellemme muodollisesti, kuten II¹/₂ Internationalen poroporvarillisen „demokratian” ritarit tekevät. Kun koko Rooman proletariaatti, sekä ammattiliittoihin kuuluvat reformisti-proletaarit että Serratin puolueen keskustalaiset lähtivät heinäkuussa 1921 kommunistien mukana fasisteja vastaan, se oli työväenluokan *enemmistön valloittamista* puolellemme.

Se ei ollut vielä läheskään ratkaiseva, vaan osittainen, vain ohimenevä, vain paikallinen valloitus. Mutta se oli enemmistön valloitusta. Tällainen valloitus on mahdollista siinäkin tapauksessa, kun proletariaatin enemmistö seuraa muodollisesti porvarillisia johtajia tai porvarillista politiikkaa ajavia johtajia (jollaisia kaikki II ja II¹/₂ Internationalen johtajat ovat) tai kun proletariaatin enemmistö on horjuvalla kannalla. Tällainen valloitus edistyy koko maailmassa kaikkialla ja kaikin tavoin. Ryhtykäämme valmistelevaan sitä vielä perusteellisemmin ja huolellisemmin, älkäämme päästkö ohitse yhtään merkittävää tapausta, jolloin porvaristo pakottaa proletariaatin nousemaan taisteluun, oppikaamme määrittelemään oikein ne hetket, jolloin proletariaatin *joukot eivät voi olla* nousematta yhdessä meidän kanssamme.

Silloin voitto on taattu, olivatpa erilliset tappiot ja suuren marssimme erilliset matkaosuudet miten vaikeita tahansa.

Me olemme vielä taktillisissa ja strategisissa oteissamme (jos katsotaan kansainvälisessä mitassa) jäljessä porvaristosta, jolla on oivallinen strategia ja joka on ottanut oppia Venäjän kokemuksesta eikä anna „yllättää” itseään. Mutta meillä on voimia enemmän, verrattomasti enemmän, taktiikkaa ja strategiaa me opimme, olemme kehittäneet tuota „oppia” vuoden 1921 maaliskuun joukkoliikkeen virheiden antaman kokemuksen pohjalla. Omaksumme tuon „opin” täydellisesti.

Useimmissa maissa puolueemme eivät ole vielä läheskään sellaisia kuin todellisten kommunististen puolueiden, todella vallankumouksellisen ja ainoan vallankumouksellisen luokan todellisten etujoukkojen pitäisi olla, että kaikki puolueen jäsenet yksissä miehin osallistuisivat joukkojen

taisteluun, liikkeeseen ja jokapäiväiseen elämään. Mutta me tunnemme tämän puutteemme, olemme paljastaneet sen täysin selvästi puolueen toimintaa koskevassa III kongressin päätöslauselmassa. Ja me korjaamme tuon puutteen.

Toverit Saksan kommunistit! Sallikaa minun lopettaa toivomuksella, että puolueenne edustajakokous elokuun 22 p:nä lopettaa varmalla kädellä ja ainiaaksi vähäpätöisen taistelun vasemmalta ja oikealta eronneita vastaan. On jo aika lopettaa puolueen sisäinen taistelu! Alas kaikki ne, jotka vielä haluavat pitkittää sitä välittömästi tai välillisesti. Me tunnemme nyt tehtävämme paljon selvemmin, konkreettisemmin ja havainnollisemmin kuin eilen; me emme pelkää osoittaa avoimesti virheitämme korjataksemme ne. Jännitämme nyt kaikki puolueen voimat parantaaksemme puolueen organisaatiota, kohottaaksemme sen työn laatua ja sisältöä, luodaksemme entistä kiinteämmän yhteyden joukkoihin, luodaksemme työväenluokan entistä oikeamman ja tarkemman taktiikan sekä strategian.

Kommunistisin tervehdyksin *N. Lenin*

Elokuun 14 p:nä 1921.

Julkaistu v. 1921

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*